

[Finansministeren.]

var meget bekymrede over statsbudgettet, og en bekymring som den, der her blev givet udtryk for, kan da kun glæde en finansminister meget. Jeg håber, at denne bekymring så også senere vil give sig et konkret og praktisk udslag i medvirken til dækning af de eventuelle udgiftsstigninger ud over budgettes tal, som det ene eller det andet af de to partier vil gå ind for. Jeg har jo udtrykkelig understreget, at såvel 3 års budgettet som finanslovsforslaget er minimumsbudgetter i den forstand, at bliver der i folketinget vedtaget noget, som medfører yderligere udgifter, da må disse udgifter dækkes ind. Jeg kan måske tage udtalelserne som udtryk for, at det er de to partier også indstillet på. Det ville være rart, hvis hr. Poul Hartling og hr. Poul Møller her og i dag ville bekræfte, at denne min tolkning er korrekt.

I øvrigt er finanslovsforslaget som sædvanlig et skøn. Det gælder også reserverne. Vi har ved dette skøn bestræbt os på at ramme det sandsynlige så nær, som det overhovedet har været muligt for os.

Det er et stramt budget. Det har jeg selv understreget flere gange, men jeg må advare imod — og dette er en bemærkning til hr. Knud Hertling — at tale om nedskæringer, når det reelle dog er ganske betydelige stigninger. Dette sidste gælder jo ikke mindst Grønlandsbudgettet, og jeg vil gerne have lov til at nævne et par tal. På det finanslovsforslag, der nu ligger på bordet, er der med hensyn til drifts- og tilskudsudgifter en stigning på over 100 mill. kr. fra 1965-66 til 1967-68 — altså en meget betydelig stigning på ca. 30 pct. På investeringerne er der i samme 2-årige periode en stigning fra 154 mill. kr. til 215 mill. kr., altså en stigning på 40 pct.

Jeg tror, vi alle har den indstilling, at udviklingen i Grønland skal fremmes så meget, som det overhovedet er muligt, men hvis vi i finansministeriet og jeg som finansminister skulle tage alle de ønsker til efter-

retning, som bliver fremsat af de forskellige ministerier — ikke blot Grønlandsministeriet, men faktisk alle ministerierne — ville vort budget komme til at se helt anderledes ud end det budget, der ligger på bordet i dag.

Det har været nødvendigt at begrænse udgiftsstigningerne — jeg siger udtrykkeligt udgiftsstigningerne og vil altså lige beklage, at man taler om nedskæringer, når det reelle dog er, at der er tale om temmelig kraftige stigninger også på 3 års budgettet — både for Grønlandsministeriet, for en lang række andre ministerier, ja, i det hele taget på mange områder, hvor man måske, hvis man havde penge til rådighed, ville være mere large.

Jeg takker hr. Hilmar Baunsgaard for understregningen af partiernes forpligtelse til at skaffe dækning for de udgiftsstigninger, man går ind for. Her må der ganske rigtig være en sammenhæng. Jeg er enig i, at denne sammenhæng naturligvis også må gå på, hvad regeringen foretager sig, når man går i forhandling med de enkelte partier om de enkelte sider af en skattereform, altså med hensyn til, hvilke partier der skal være med til det ene og det andet og helst til begge dele. Jeg vil gerne bekræfte, at jeg deler denne opfattelse fuldt ud. Jeg er i den forbindelse særlig glad for den udtalelse, som hr. Aksel Larsen fremkom med, hvor han helt klart sagde, at hans parti ville være med til at skaffe dækning for de stigende udgifter, og hr. Niels Westerby gav udtryk for det samme. Dette opfatter jeg på den måde, at der skulle være gode muligheder for, når vi nu fremover skal forhandle om skattereformen, at finde frem til den nødvendige dækning. For regeringens vedkommende er der jo ikke og skal heller ikke være nogen tvivl. Der skal og må skaffes dækning for de stigninger i udgifterne, man bliver enig om, og det er da også i helt klar erkendelse heraf, vi har genfremsat det forslag til en merværdiafgift, som skal behandles her i tinget i næste uge.